17

ஊனம்

அம்மா மண்ணை வாரித் தூற்றாத குறையாய்க் கத்திக் கொண்டு போவது கேட்கிறது.

"திமிருடா—அவளுக்குப் பணத் திமிரு! இன்னிக்கு தான் நன்னாயிருக்கோம்ங்கற அகம்பாவம்! பெத்த தாயை மதிக்காத இவோ எப்படி வாழப் போறானு பாத்துடறேன்!"

ஆக்ரோஷமாக அவள் கத்திக்கொண்டே மாடிப்படி இறங்கு கிறாள்.

கீழ்வீட்டு மாமிக்கு இந்தக் கத்தல் கண்டிப்பாய் கேட்டிருக் கும்—

"சின்ன வயசுலேந்தே அவளுக்குப் கூடப்பொறந்தது இந்தத் திமிர்தானேம்மா? என்னிக்கு அவோ நம்மை மதிச்சு ரெண்டு வார்த்தை பேசியிருக்கா? மூதேவி—இவோ நன்னா இருக்கமாட்டாம்மா—நிச்சயம் உருப்பட மாட்டா!" கூடப் போகும் அண்ணனின் அசிங்கமான வசவுகளும் கேட்கின்றன.

"அநியாயத்தைப் பாருங்கோ மாமி—பெத்த தாய் இத்தனை வருஷம் கழிச்சு வீடு தேடி வந்திருக்கேன்—உனக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்னு கேட்டு வெளியே போகச் சொல்லிட்டா! பெரியவன், அண்ணாவை மதிக்கலை—இவ நன்னா இருப் பாளா?"—கீழ்வீட்டு மாமி வாசலுக்கு வந்துவிட்டாள் என்பது அம்மா புலம்புவதிலிருந்து எனக்குப் புரிகிறது.

மாடி ஜன்னல் வழியாக எதிர்வீட்டுப் பெண்கள், பக்கத்து வீட்டு மாமா, வாசலில் வந்து நின்று 'என்ன அமர்க்களம்?' என்று பார்ப்பதும் எனக்குத் தெரிகிறது.

பெத்த தாயை இப்படிக் கதறக்கதறத் துரத்துகிறாளே—என்ன பெண் என்று நினைப்பார்கள். அவ்வளவுதானே? நினைக்கட்டும்—

யார் வேண்டுமானாலும் என்ன வேண்டுமானாலும் நினைக்கட்டும், தூற்றட்டும், கவலையில்லை.

இவள் என் தாயே அல்லள்—இவளுக்கு நான் மகளல்லள்—இவன் என் அண்ணன் அல்லன்—இவர்கள் குடும்பத்தில் நான் ஒருத்தியே அல்லள் என்ற எண்ணம் வேரூன்ற, மனசே மரத்துப் போன பிறகு யார் தூற்றினால் என்ன, சாபம் கொடுத்தால் என்ன?

எனக்கு நேர் எதிரில் இருந்த கண்ணாடியில் என் உருவம் தெரிகிறது. பார்த்துப் பார்த்துப் பழகிப்போன உருவம்—சின்ன குழந்தையாய் இருக்கையில் கதைகளில் வரும் பிசாசுதான் உருக் கொண்டு வந்து விட்டதோ என்று நானே பயந்து அலறிய என் உருவம்—

கூடத்தின் மங்கிய வெளிச்சத்தில் முகம் அலம்பிப் பொட்டு இட்டுக்கொள்ள அந்தக் கண்ணாடி முன் போய் நிற்பதற்குக் கூட எனக்கு அச்சமாய் இருக்கும்—

உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ள, புரிந்துகொள்ளத் தெரியாத வயது அது—

இப்போது அப்படி இல்லை—நிஜத்தைக் கண்டு பயந்து ஓடாமல் எதிர்நோக்கிப் புன்னகைக்கத் தெரிந்துவிட்டது.

மறுபடி என் உருவத்தைக் கண்ணாடியில் பார்க்கிறேன்—

தொட்டால் ஒட்டிக்கொள்ளும் கறுப்பு—பெரியபெரிய அம்மைத் தழும்புகள் நிறைந்த முகம். சூம்பிப்போன வலது பாதம் புடவை ஓரத்தில் வெளியே தெரிவதும் தெரிகிறது.

நான் எங்கம்மாவுக்கு இரண்டாவது குழந்தை. மூத்தவன் அண்ணா—அடுத்தது நான்—எனக்குப் பிறகு நாலு—ஆக, நாங்கள் மொத்தம் அறுவர்.

சீமந்த புத்திரனுக்குப் பிறகு பெண் வேண்டும் என்ற ஆசையின் காரணமாய் என்னை ஆவலுடன் அறையில் பார்க்க வந்த அப்பா சொன்ன வார்த்தை—"யார் குழந்தைடீ இது? இப்படி ஒட்டிக்கிற கறுப்பா இருக்கு?"

அப்பா கேட்டதில் தப்பில்லை—அப்பா சிகப்பு என்றால் அம்மா பால் வெளுப்பு—வெற்றிலைச் சாறு முழுங்கினால் தொண்டையில் நிறம் காட்டுகிற சிகப்பு—தாத்தா பாட்டி சிகப்பு—அத்தைகள், மாமாக்கள் சிகப்பு—அண்ணா சிகப்பு—இப்படி

எல்லாம் அழகுக் கூட்டமாய் இருக்கையில் எங்கிருந்து நான் மட்டும், இத்தனைக் கறுப்பாய் பிறந்தேன்?

அம்மாவைப் பெத்த பாட்டி கறுப்பாம்—ஒரு தலைமுறை விட்டு வரும் எந்த விஷயமும் தீவிரமாய் இருக்கும் என்பதை நிரூபிப்பதைப் போல நான் கரிக் கறுப்பு—

புண்ணியாவாசகத்தன்று தொட்டிலில் என்னைக் கிடத்தவே யில்லையாம். பெரியம்மா ஒருத்தி, "ஏண்டா சேது—இது உனக்குப் பொறந்ததுதானே?" என்று நாலு பேர் நடுவில் உறைக்கிற மாதிரி கேட்டுவிட்டதால், அப்பாவுக்குக் கோபம்.

அம்மாவுக்கு அவமானம்.

அதன் பிறகு என்னைக் கண்டாலே ஏனோ அன்பு என்ற உணர்வு எழுவதற்குப் பதிலாய் வெறுப்பே அவர்களுக்குள் பீறிட்டது.

எனக்கு ஒண்ணரை வயசு இருக்கும்போது நல்ல காய்ச்சல் கண்டு விட்டதாம்—இந்த வலது கால் இழுத்துக்கொண்டு சூம்பிப் போனது அப்போதிலிருந்துதான்.

அந்த வயசில் நடந்ததெல்லாம் எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. விவரம் புரியாத வயசு—என் சின்ன வயசு எப்படி இருந்தது என்று இப்போது கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கிறேன். ஒரு இருட்டு மூலைதான் அடிக்கடி ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. அங்கே நான் உட்கார்ந்து இருக்கிற மாதிரியும், காலை இழுத்துஇழுத்து நடக்கிற மாதிரியும்தான் நினைவு எழுகிறது.

இதெல்லாம் போதாது என்று என் ஐந்தாவது வயசில் எனக்கு மாபாரமாய் பெரியம்மை போட்டது.

முகம், உடம்பு எல்லாம் பெரியபெரிய கொப்புளங்கள், ஊசி குத்த இடம் இல்லாமல்.

அந்த நிலையிலும் நான் எப்படிப் பிழைத்து எழுந்தேன்?

எனக்கு அழகான தங்கைகள் பிறந்ததும் அந்தச் சமயத்தில் தான் என்று நினைக்கிறேன்—

அப்பா ஏதோ வேலையில் இருந்தார். எனக்கு நினைவு தெரிந்து அவர் இரண்டு, மூன்று வேலைகள் மாறிவிட்டதால் அப்போது என்ன வேலையில் இருந்தார் என்று ஞாபகம் இல்லை—சுமாரான வரும்படி. 'ஓஹோ' என்றும் இல்லை—ஏழைமை என்றும் இல்லை... சுமார் என்னும்படியான நிலை.

எனக்கு ஆறு வயசு ஆகும்போது பள்ளிக்குப் போகத் தொடங்கினேன்.

முதல் சில நாட்களெல்லாம் நடுப் பகலில் வீட்டுக்கு ஓடி வந்துவிட்டு, 'உன்னைப் பார்த்தா பயமா இருக்குனு என் ஸ்கூல் பெண்கள் சொல்லறாம்மா...நான் ஸ்கூலுக்குப் போகலைம்மா' என்று அம்மாவைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதது நினைவிருக்கிறது.

"அவா கிடக்கறா—அசடுகள். உன்னைப் பார்த்தா பயமாயும் இல்லை—ஒண்ணும் இல்லை—நீ வாடிம்மா தங்கம்" என்று அம்மா அன்பாக அரவணைக்காதது மட்டுமில்லை, "அதுக்கென்ன பண்ணறது? உன்னைப் பகவான் அப்படிப் படைச்சுட்டாரே!" என்று குத்தலாய்ச் சொல்லிவிட்டு, என் கைகளை விலக்கியதும் நன்றாய் ஞாபகமிருக்கிறது.

அப்பா, அம்மாவுக்கு அண்ணா, தங்கைகள் என்றால் தனி அன்பு. அது எனக்குக் கிடையாது என்பது லேசாய் மனசில் உறைத்தாலும் இரண்டாம்கெட்டான் வயசில்லையா? அவர்கள் கவனிப்பும் அரவணைப்பும் வேண்டும் என்று எத்தனையோ நாட்கள் முரண்டு நின்று ஏமாந்ததுண்டு—

ஒரு தாயின் வயிற்றில் பிறந்துவிட்ட காரணத்தால் அவளின் பரிபூர்ண அன்பை எதிர்பார்க்கும் உரிமை ஒரு குழந்தைக்குக் கிடையாது என்பது என் அனுபவம்—தான் ஆடாவிட்டாலும் சதை ஆடும் என்பதெல்லாம் என்னைப் பொறுத்தவரை வெறும் பேத்தல்—

என்னைப் பெத்த வினாடியிலிருந்து வெறுப்பை மட்டும் வளர்த்துக்கொண்டுவிட்ட அந்தத் தாயின் நெஞ்சம் கதைகளிலும் காவியங்களிலும் புகழப்படும் தாய்மையிலிருந்து விலகி நின்றது நிதர்சனமாக அறிந்த உண்மை.

"இவளை ஏம்மா வாசலுக்கு அனுப்பறே? என் ப்ரெண்ட்ஸ் எல்லாம் 'நொண்டிப்பிசாசு வந்துடுத்துனு' கேலிபண்ணறா—எனக்கு அவமானமாய் இருக்கு" என்று அண்ணா கத்தும் போதெல்லாம், "ஏண்டி வாசலுக்குப் போற? போகாதேன்னு எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கேன்" என்று அம்மா என்னைக் குட்டின நாட்கள் ஏராளம்.

"கார்த்தால எழுந்ததும் இவோ முகரக்கட்டயிலே முழிக்க வாண்டாம்னா எதிர்ல வந்து நிக்கறது—கர்மம்—கர்மம்—" என்று என் அப்பா தலையில் அடித்துக்கொள்வது, வயசாக ஆகப் புரியத்

தொடங்கினதால், எனக்கு என்று ஒரு இருட்டு மூலையை நான் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டு வாழத் தொடங்கினேன்.

எனக்கு வயசு எட்டாகும்போது அப்பாவுக்கு வேலை போயிற்று.

வீட்டில் கோபமும், சண்டையும் தாண்டவமாடத் தொடங்கின.

இதற்கெல்லாம் அதிகமாக ஆளாக்கப்பட்டவள் நான்.

இந்த சமயத்தில் யார் சொன்னார்களோ, இல்லை எப்படித் தெரிந்ததோ தெரியவில்லை, ஒரு மிஷினரி நடத்தும் பள்ளியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு அம்மா அங்கே என்னை அழைத்துப் போனாள்.

"கால் இல்லாத குழந்தை—முகமும் இப்படி விகாரமாய்ப் போச்சு. மற்ற குழந்தைகளோடு சேர்த்து வளர்க்க முடியலை—இவ அப்பாவுக்கு வேலை இல்லை—எப்படியாவது உங்க ஸ்கூல்லே சேர்த்துக்கணும்"—அம்மா அந்த வெள்ளைக்கார மதர் முன் நின்று கண்களைத் துடைத்துக்கொண்ட நாள் என்னுள் பசுமையாக இருக்கிறது.

வெள்ளை வெளேரென்ற உடையும், சிவந்த முகமும், நீலக் கண்களும், தலையில் முட்டாக்கு போட்டிருந்த கறுப்புத் துணியு மாய் நின்ற மதரைக் கண்டு நான் பயந்தேன்.

"நான் இங்கே இருக்க மாட்டேம்மா—எனக்கு பயமா இருக்கும்மா; உன்னோட வந்துடறேம்மா" என்று அம்மா பின்னால் போய் புகுந்துகொண்டேன்.

அன்றைக்கும் அம்மா ஒரு வார்த்தைகூட ஆறுதலாய் பேசவில்லை—மாறாக, "என்னடி பயம்? வைச்சேன்னா ரெண்டு" என்று சிடுசிடுத்து என்னை இழுத்து மதர் முன் நிறுத்தினாள்.

கையை நீட்டி மதர் என்னை அணைத்துக்கொண்டார்.

அந்த வெள்ளைக்கார மதருக்கு என் சொந்தத் தாய்க்கு உண்டான அருவருப்பு எழாமல், "இங்கே வா மை சைல்ட்—என்ன பயம்? இங்கே நிறைய குழந்தைங்க உன்னை மாதிரி இருக் காங்க...விளையாடலாம், படிக்கலாம்—என்ன பயம் மை சைல்ட்?" என்றார்.

என் நினைவு தெரிந்ததிலிருந்து அன்பான வார்த்தைகளைக் கேட்டு அறியாத நான், அன்று முதல் அன்பை அனுபவிக்கத் தொடங்கினேன்.

மாசத்துக்கு ஒரு தரம் வீட்டுக்கு ஒரு நாள் அனுப்புவார் மதர்.

அழுத கண்களோடு மதரிடம் வந்து நான் நின்ற நாட்கள் எத்தனை?

பள்ளியில் புது உடுப்பு எடுத்துத் தருவார்கள். வீட்டுக்குப் போட்டுக்கொண்டு போய் காட்ட வேண்டும் என்று, ஆர்வமாய்ப் போவேன்.

'உனக்கு நன்னா இருக்காதுடீ—பாப்பா, கௌரிக்குக் கொடுத்துடு' என்பாள் என்னைப் பெற்றவள்.

ஒருவர் வயிற்றில் பிறந்துவிட்டதால் பாசம் பீறிடுமென்பதோ, கூடப்பிறந்தவர்கள் என்பதால் பந்தம் இறுகிவிடும் என்பதோ உண்மையல்ல என்பதெல்லாம் உணரத் தொடங்கினேன்.

எனக்கு பதிமூன்று வயசு. அத்தைக்குக் கல்யாணம் என்று இரண்டு நாட்கள் போயிருந்தேன்.

அத்தையின் அழகைக் கண்டு பெரிய இடம் வாய்த்திருந்தது.

அத்தைக்கு அலங்காரம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். கூடநின்று வேடிக்கை பார்த்த என்னை நோக்கிச் சம்பந்தி வீட்டார், 'யார் இந்தப் பொண்ணு? நேத்திலேந்து இங்கேயே சுத்தறது' என்றார். ஒரு நிமிஷ மௌனம். 'எங்களுக்குத் தெரிஞ்ச பொண்ணு' என்றாள் அத்தை. பக்கத்திலிருந்த அம்மாவும் தங்கைகளும் வாயே திறக்கவில்லை.

சீ—என்ன மனுஷர்கள் என்ற ஆத்திரம், அவமானம் எழ மதரிடம் ஓடினேன். "இனிமேல் என்னை வீட்டுக்கு அனுப்பாதீங்க மதர்—எனக்கு அம்மா, அப்பா, கூடப்பிறந்தவங்க கிடையாது—நீங்கதான் எல்லாம்—என்னால் சும்மாசும்மா அவமானப்பட முடியாது—நெஞ்சு சல்லடையாய் போச்சு—இனி பேச்சுக் கேட்க மனசில் பலம் இல்லை" என்று அவர் மடியில் விழுந்து கதறினேன்.

பந்தம், பாசம், குடும்பம் என்ற உணர்வெல்லாம் அன்று செத்து மடிந்தன—

அவலட்சணத்தைக் கொடுத்த இறைவன் புத்தியைக் கொடுத்திருந்தான். வெளிச்சம் வரும் பல ஜன்னல்களை ஒரு பக்கம் மூடிவிட்டாலும் வேறு பக்கம் இதமான காற்றும், வெளிச்சமும் தரக்கூடிய பெரிய வாசலைத் திறந்து வைத்துவிட்டான்.

பி.ஏ. முடித்தேன்—எம்.ஏ. தேர்வில் பிரமாதமாக வெற்றி பெற்றேன். மதரின் உதவியோடு நல்ல பாங்க் ஒன்றில் பயிற்சி பெற்ற நான், இன்று ஒரு அதிகாரி—ஆயிரத்து நானூறு ரூபாய் சம்பாதிக்கிறேன்.

குடியிருக்க சின்ன இடம்—மாதவிம்மா என்ற நல்ல இதயம் கொண்ட கிழவி எனக்கு ஆள், துணை எல்லாம்.

வாங்கும் சம்பளத்தில் ஐநூறை மதரின் பள்ளிக்கு, என்னை ஆளாக்கிய பள்ளிக்குக் கொடுக்கிறேன். என்னைப்போல் அல்லலுற்ற குழந்தைகளில் சிலரையாவது கரைசேர்க்க இந்தப் பணம் உதவாதா?

நிம்மதியாய் இருக்கிறேன்.

நேற்று மாலை பாங்கிலிருந்து ஆட்டோவில் வந்து இறங்கி, படியேறி மாடிக்குப் போனேன். பாதி வழியிலேயே மாதவிம்மா இறங்கிவந்து, "உங்கம்மா, அண்ணன் வந்திருக்கு" என்றாள். அவளுக்கு என் கதை ஓரளவுக்குத் தெரியும்.

மேலே போனேன்.

"என் ராஜாத்தி, உன்னைப் பார்த்து எத்தனை வருஷமாச்சுடியம்மா—நன்னா இருக்கியா? ஏண்டியம்மா ஒரு தடவைகூட ஆத்துக்கு வரலை? அப்பா படுத்த படுக்கையா கிடக்கறார்டீ..." என்று அம்மா கட்டிக்கொண்டு அழுதாள்.

கையை பிடித்துத் தாங்கி உட்கார வைத்தான் அண்ணன். "ஏம்மா—மாடி வீட்லே குடி இருக்கே? கஷ்டப்பட்டு ஏறறியே? கீழ் போர்ஷனாகக் குடி இருந்தா உனக்கு சௌகரியமாச்சே...நான் வேண்ணா நல்ல வீடா பார்க்கட்டுமா?" என்றான்.

அவர்கள் பரிவோ, பேச்சோ என்னைத் தொடாதது எனக்குப் புரிய, 'யார் நீங்கள்?' என்பதுபோலப் பார்த்துவிட்டு உள்ளே போய்விட்டேன்.

'உன் எதிரியையும் அன்பாய் நடத்து' என்று மதர் சொல்லிக் கொடுத்து நான் வளர்ந்தவள்.

ஆதலால் இரவு நன்றாய்ச் சாப்பாடு தயார் பண்ணச் சொல்லி அவர்களுக்குச் சாப்பாடு போட்டேன்.

வெளியூரிலிருந்து வந்த அலுப்புத் தீர சாப்பிட்டுவிட்டு உறங்கிப் போனார்கள்.

காலையில் எழுந்து காபி சாப்பிட்ட பிறகு குடும்பத்தின் வறுமையை, தங்கைகளின் கஷ்டத்தை, அண்ணாவின் மனைவி படுத்தும் பாட்டை அம்மா எடுத்துரைக்க முனைந்தபோது நான் தடுத்தேன்.

"நேத்து, ராத்திரி நேரத்திலே, உங்களைப் போகச் சொன்னா எப்படின்னுதான் சாப்பிட்டுட்டுப் படுத்துக்கச் சொன்னேன். உங்களுக்கும் எனக்கும் எந்தவித சம்பந்தமும் இருக்கிறதா எனக்குத் தெரியலை. நான் நீங்கள்ளாம் இல்லாம நிம்மதியா வாழ்ந்துண்டு இருக்கேன்—ஒரு காலத்தில் உங்க அன்பு வேணும்னு நான் பரிதவிச்சதுண்டு—ஆனா இப்போ அப்படி இல்லை. நான், எனக்குத் தானே வாழக் கத்துண்டேன். அதனாலே இனிமே புதுசா உங்க உறவோ, பாசமோ எனக்குத் தேவையில்லை—எத்தனை சீக்கிரம் இங்கேயிருந்து கிளம்பறேளோ அத்தனை நல்லது—எனக்கு பாங்குக்கு சுருக்காப் போகணும், வேலை இருக்கு."

அம்மாவும், அண்ணாவும் இப்படியொரு பேச்சை எதிர் பார்க்கவில்லை.

முகத்தை மூடியிருந்த முகமூடி கிழிய, ஆத்திரம், ஆங்காரம் கொப்பளிக்க, மாற்றிமாற்றிக் கத்தித் தீர்த்தார்கள்.

இதோ, பையை எடுத்துக்கொண்டு பார்ப்பவர்களிடமெல் லாம் வயிறு எரியப் புலம்பிக்கொண்டே போகிறார்கள்.

இப்படி சந்தி சிரிக்க இவர்கள் போவது எனக்குக் கஷ்டமாக இல்லை.

நான் உடம்பில் ஊனமுள்ளவள்தான்.

ஆனால், அவர்கள் மனசே ஊனமுள்ளவர்கள் அல்லவா! போகட்டும்—எனக்குக் கவலை இல்லை.

— கலைமகள், 1977